

Тръгнали циганите. Тя ги отвела при мелницата и им посочила едно място до стената:

– Копайте тука.

Започнали циганите да копаят и изровили имане – цяла купчина злато. Отишли сетне в града, накупили си коне, нови дрехи и всякаква храна. Пожелали да останат там и да заживеят нов, по-добър живот, но ги напъдили. Наложило се да запрегнат пак конете и да отпътуват по-надалеч. Много време чергарувал таборът, но птицата на щастието го следвала неизменно навсякъде. Колчем го сполетявала беда, тя идвала нощем и го поучавала как да живее по-нататък. Една прекрасна нощ птицата подсказала на циганите да отидат в този и този град, където най-после щели да намерят по-добър живот. Послушали я те, настанили се там, вдигнали къщи и до ден днешен си живеят в града.

Но птицата на щастието, знае се, помага само на добрите хора. На злия човек тя не ще донесе радост, а възмездие за лошотията му.

Живял в един табор зъл циганин. Той бил човек, който се големеел над всички останали и смятал себе си за най-умен. Не уважавал старците, карал се с другите и бил способен да обиди някой по-слаб от него. Все искал да се изпълнява неговата дума и мечтаел да стане баронът на табора. Този циганин знаел, че след табора лети птицата на щастието и че нощем тя се превръща в циганка хубавица. Решил той да накара птицата да му угоди, приискало му се да я подчини и принуди да му помогне. Веднъж през нощта циганинът се промъкнал край табора да я издебне. И ето – преобразената девойка се задала по пътеката от гората. Изскокнал злият циганин насреща ѝ. А тя го запитала: